

ledes han var traadt op lige overfor dem, som jeg vilkaarlig til at tænke paa det Forhold, som nu vistnok i dette Dieblit er til Stede mellem Tyrkerne og Russerne nebe ved Adrianopol og Konstantinopol, thi han talte om Koncessioner, han havde gjort disse Kommuner, om at han havde bevilget dem det og det, medens dog Sagen er den, at den ærede daværende Minister er kommen i alt Fald til den Kommune, som jeg repræsenterer, og har opfordret den til at slutte en Kontrakt, og han har virkelig ikke den Gang indtaget nogen anden Stilling end en almindelige Kontrahents, altsaa ganske den samme Stilling som Kommunen. Jeg kan derfor ikke finde, at der er noget Berettiget i, at han ligesom en Eieherre træder op og siger, at han forestrev Kommunerne, at saaledes skulde det være og ikke anderledes. Naar endelig det ærede Medlem yttede lige overfor Odense Kommune, at han ikke havde givet den noget Tilfagn om en Garnisonslov, forinden Kontrakten var afsluttet, er det urigtigt isølge det, som jeg efter det ærede Medlems egen Opfordring har tilsladt mig at dokumentere, thi det skete 4—5 Dage, forinden Kontrakten blev afsluttet. Der maa det ærede Medlem virkelig have husket feil. Naar han endelig senere forklarede det, han havde lovet, derhen, at han ikke havde tænkt paa at love videre, end at han skulde gjøre alt Sit til, at vi fik Garnisonsforholdene sikkert ordnede, vil jeg sige, at hvis det ærede Medlem som daværende Minister ikke har forstaaet Andet ved den Udtalelse, at han vilde gjøre alt Sit til at fikke Gyerne de bestaaende Garnisonsforhold, end det, han har gjort, saa sætter han selv meget liden Pris paa et Ord, som han har givet som Minister, thi det, som det ærede Medlem har gjort i den Retning, er slet Intet; han har aldeles Intet foretaget til at indfri det Løfte, som jeg tror at finde i hans Udtalelser lige overfor den Kommune, som jeg nærmest taler for. Det ærede Medlem syntes endelig at være bleven ubehagelig berørt af, at jeg havde tilladt mig igaar at oplæse en Del af en Skrivelse, som han den 4de Marts 1874 havde rettet til Odense Byraad, og han talte meget om disse minderverdige Ord, og han søgte paa forskjellige Maade at bortforklare deres Betydning. Jeg skal ikke opholde mig videre ved denne Sag. Naar det ærede Medlem ikke tillægger sine egne Skrivelser og egne Ord mere Betydning, end jeg maa antage efter hans Udtalelser i Dag, saa skal jeg ogsaa nu forholde mig taus lige overfor Indholdet af denne Skrivelse. Jeg maa endnu bede det ærede Medlem undskylde, at denne Udtalelse har faaet en anden Karakter, end jeg kunde ønske at indføre lige overfor det ærede Medlem; men Slutningen af hans Foredrag gav mig tilstrækkelig og direkte Opfordring til at svare det ærede Medlem i en anden Tone, end jeg kunde have ønsket.

Scharling: Til hvad der dels fra den høitærede Finansminister, dels fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgfreds (Bille) er fremkommet til Gunst for Bevillingen til et Postdampskib, ønskede jeg gjerne at føie en særlig Betragtning, for hvilken jeg vil udbede mig Thingets Opmærksomhed, og som jeg vil lægge det varmt paa Sinde, og det er da den, at jeg tror, at det er et af de efter min Mening ikke ret mange Punkter, paa hvilke det vil kunne være muligt at tage Hensyn til og indøkomme den Opfordring, som er bleven rettet til Rigsdagen, til Staten om at gjøre, hvad der kan gjøres for at lindre og lette den herskende Arbeidsløsheds Tryk. Det er nu min Mening, at Staten ikke bør prøve paa at skabe Arbejde for at afhjælpe Arbeidsløsheden, dels fordi jeg anser det for ugjærligt, dels fordi jeg tror, at dette i hvert Tilfælde som oftest gjør mere Skade end Gavn. Men hvor der er Tale om nu at udføre et Arbejde, som det dog vistnok gennemgaende anerkjendes for ønskeligt at faae udført, om hvilket det i alt Fald fra een Side, som jeg tror med Føie, gjøres gjældende, at det er paatrængende nødvendigt at faae udført; og hvorom det i alle Tilfælde kan siges, at det maa udføres tidligere eller senere, at der kun kan være Tale om, er Udsættelse men ikke om en Opgivelse, der tror jeg, at dette Hensyn til; at der for Tiden hersker Arbeidsløshed, og at denne noget vil lindres ved Arbeidets Gjennemførelse i Dieblittet, bør komme med i Betragtning. Det er jo notorisk, at der netop paa det Omraade, her er Tale om, er Arbeidsløshed. Der har fundet Indskrænkninger i Arbeidet Sted, og det er vel muligt, at en Regtelse af denne Bevilling vil føie til, at denne Mangel paa Arbejde paa dette Omraade bliver endnu føeligere i den nærmeste Fremtid. Naar det ærede Udvalg har sat denne Sag i Forbindelse med Landpostbudvæsenet, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at disse to Bevillinger dog synes at være af en noget forskjellig Art, for saa vidt som der i det ene Tilfælde er Tale om en ekstraordinær Udgift fordelt paa to Aar, i det andet Tilfælde om en blivende Udgift. Derfor man altsaa af Hensyn til Forsøgelserne i Udgiften til Landpostbudvæsenet vil udsætte Anskaffelsen af Postdampskibet, vil det let blive nødvendigt at udsætte det overmaade længe, før vi komme til saa betydelig forøgede Indtægter, at der bliver et passende Overflud at

Rettelser.